

Arrest

nr. 223 671 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Sierra Leone nationaliteit en verklaart etnisch Temne te zijn. U werd geboren op X 1985 te X, in het Port loko district. In Sierra Leone woonde u afwisselend in uw ouderlijk huis in Pepel town en in Freetown – op een steenworp van Pepel town – waar u iets huurde. Nadat u uw secundaire school afmaakte, studeerde u in vermoedelijk 2014-2015 gedurende twee jaar aan de Njala universiteit in Bo. Omwille van uw verantwoordelijkheden als moeder en omwille van uw nakend vertrek naar Italië, zette u uw studies stopt. U werkte tevens een 2-tal jaar als veiligheidsagent bij African Minerals. U deed eveneens aan kleinhandel waarvoor u soms naar Guinee reisde.

U heeft twee kinderen, een zoon M., geboren in 2003 en een dochter D., geboren in 2000 samen met uw ex-echtgenoot S.M. met wie u 13 jaar geleden trouwde. Ze verblijven beiden bij de jongere zus van uw ex-echtgenoot in Freetown. U heeft nog een dochter P., geboren in 2006, met P.J., met wie u niet was getrouwd. Uw dochter P. is eveneens in Sierra Leone waar haar vader – wanneer hij in het land is – zorg voor haar draagt. U droeg ook zorg voor vier pleegkinderen: een jongen A.H., een meisje E.B., een meisje A.M. en een meisje B.M. die nu onder de hoede van uw moeder vallen.

In januari 2011 trouwde u met M.A.K., die zich op dat moment in Italië bevond. In 2015 ging u vanuit Sierra Leone naar Ivoorkust alwaar u een visum gezinshereniging regelde teneinde uw echtgenoot in Italië te kunnen vervoegen. Oktober 2015 reisde u naar Italië. Nadat u Sierra Leone verliet, keerde u een 2-tal jaar geleden gedurende 2 maanden terug naar uw land om uw kinderen te bezoeken.

Bij aankomst in Italië bleek dat uw echtgenoot een relatie had met een andere vrouw en werd u door hem ondergebracht in wat u een onafgewerkt gebouw noemt. In dat huis werd u op een gegeven moment benaderd door twee mannen die u sloegen omdat ze een rekening te verheffen hadden met uw echtgenoot. Nadat het gebouw waar u verbleef afbrandde, zorgde uw echtgenoot voor andere huisvesting. Toen u zwanger was van uw echtgenoot kwam u op een gegeven moment een van de mannen tegen die u eerder hadden geslagen. U stuurde er bij uw echtgenoot op aan stappen te ondernemen tegen de mannen en naar de politie te gaan. Daar uw echtgenoot geen initiatief nam en genoeg had van uw gezeur omtrent te zaak, plande hij u terug te sturen naar Sierra Leone. U werd door een vriend van uw echtgenoot naar Frankrijk gebracht alwaar u terug zou vliegen naar Sierra Leone. Aangezien u bij terugkeer de vrouwelijke genitale verminking van uw ongeboren dochter vreesde, wist u in Frankrijk te ontkomen en reisde u naar België. 23 juli 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. 13 augustus 2018 beviel u te Charleroi van een dochter, F..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een origineel paspoort (E0073747) op naam van K.E. (geldig van 25/04/2012 tot 25/04/2017), een certificaat getiteld 'Certificato di matrimonio musulmano Sotto Cap di 96 delle Leggi della Sierra Leone' opgesteld op 2 januari 2011, een medisch attest vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) op naam van K.F.A.(dd. 04/12/2018, Dr. Carlier) en op naam van K.E. (dd. 04/12/2018, Dr. Carlier) en een foto waarop verwondingen te zien zijn.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 6) blijkt immers dat u gezien de te behandelen problematiek op de zetel van het CGVS wenste te worden gehoord door een vrouwelijke ambtenaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op 26 november 2018 en op 9 januari 2019 gehoord door een vrouwelijke protection officer. Bovendien beviel u op 13 augustus 2018 en werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud een gehoorlokaal op het gelijkvloers toebedeeld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er wat u of uw dochter - ingeschreven op uw bijlage 26 en in wiens hoofde u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende - betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaart bij terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw dochter F., in België geboren op 13 augustus 2018, het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking. U vreest eveneens dat uw dochters die zich nog in Sierra Leone bevinden het slachtoffer kunnen worden van de praktijk. Dienaangaande dienen enkele opmerkingen te worden geplaatst.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw dochter D.M., geboren in 2000 in Freetown achterliet bij de jongere zus van uw ex-echtgenoot die zorg voor haar draagt. Ook uw ex-echtgenoot zorgt voor haar wanneer hij in het land is (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities) dd. 09/01/2019, p. 14-15). U verklaart hen [uw kinderen met uw eerste man] te hebben achtergelaten in Sierra Leone omdat u naar Italië ging om uw man te ontmoeten en ze bij hun familie zijn (zie notities dd. 09/01/2019, p. 15). Ook uw dochter J.P., geboren in 2006 liet u in Sierra Leone achter bij haar vader die afwisselend in Australië en Sierra Leone verblijft. Wie zorg voor haar draagt wanneer haar vader niet in het land is, weet u niet (zie notities dd. 09/01/2019, p. 16).

Ook droeg u zorg voor 4 pleegkinderen waaronder drie meisjes die nu bij uw moeder in Pepel town zijn. **De vaststelling dat u hen in Sierra Leone achterliet, laat toe om de vrees voor vrouwelijke genitale verminking die u voor uw dochters en pleegdochters beweert te hebben te relativiseren.** Indien u echt bevreesd zou zijn geweest dat uw dochters dreigden te worden besneden, kan men aannemen dat u in dat geval niet het risico zou hebben gelopen om hen achter te laten in Sierra Leone. Bovendien kan het CGVS de nood aan internationale bescherming van een persoon die niet in België verblijft, niet beoordelen.

U verklaart dat uw dochters D. en J. niet besneden zijn (zie notities dd. 09/01/2019, p. 15 en p.16-17). **Ook uw pleegdochters zijn niet besneden.** Toen u nog in Sierra Leone was, ging u omwille van uw eigen ervaring met vrouwelijke genitale verminking in tegen de praktijk. U meent dat toen u in Sierra Leone was uw dochters onaanraakbaar waren. U gevraagd hoe u erin slaagde hen tegen de praktijk te beschermen, antwoordt u erg vaag uw ogen te hebben geopend om te zien (zie notities dd. 09/01/2019, p. 17). U diezelfde vraag nogmaals gesteld, verklaart u voor hen te hebben gezorgd en dat bij ruzie besneden meisjes shima worden genoemd, wat geheel naast de kwestie is. U gevraagd of er mensen waren die uw dochters wilden besnijden toen u nog in Sierra Leone was, bevestigt u en stelt u dat het deel uitmaakt van hun natuur en traditie. U voegt toe dat de vader van de meisjes hen wilde besnijden en dat ook de omgeving niet gunstig is. Ook uw zussen wilden uw dochters laten besnijden (zie notities dd. 09/01/2019, p. 34). U stelt hen te hebben kunnen beschermen omdat u altijd in hun omgeving was en u ervoor zorgde dat niemand hen aanraakte. Dit lijkt echter niet te stroken met uw overige verklaringen. Zo stelt u afwisselend tussen Freetown en Pepel town te hebben gewoond, een vijftal jaar geleden gedurende 2 jaar aan de Njala universiteit in Bo te hebben gestudeerd waar u een plek dichtbij de campus huurde (zie notities dd. 09/01/2019, p. 24), in vermoedelijk 2010 gedurende twee jaar – voor de Dienst Vreemdelingenzaken – 11 maanden als veiligheidsmedewerker voor African Minerals te hebben gewerkt (zie notities dd. 09/01/2019, p. 25), alsook af en toe naar Guinee te zijn gegaan voor zaken alwaar u ook uw echtgenoot ontmoette (zie notities dd. 26/11/2018, p. 7 en p. 13). U kan dus bezwaarlijk stellen altijd in de omgeving van uw kinderen te hebben vertoefd om hen te beschermen tegen de praktijk van vrouwelijke genitale verminking.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw dochters D. en J. en uw drie vrouwelijke pleegkinderen volgens uw verklaringen tot op vandaag niet werden besneden. U voegt toe dat er wel weinig garantie is. Het spreekt echter tot de verbeelding dat indien er werkelijk een reëel risico bestond dat uw dochters en pleegdochters het slachtoffer zouden worden van vrouwelijke genitale verminking, de besnijdenis inmiddels - sinds uw vertrek uit Sierra Leone in oktober 2015 - nog niet zou hebben plaatsgevonden. U gevraagd hoe het komt dat zij nog niet besneden zijn terwijl u het land al enige tijd heeft verlaten, verklaart u tegen de vader te hebben gezegd dat het een vrouwenzaak is en hij zich niet moet bemoeien met de besnijdenis van zijn dochters (zie notities dd. 09/01/2019, p. 18). Indien het echter een diepgewortelde traditie betreft waartegen u uw dochters hardnekkig diende te beschermen toen u nog in Sierra Leone was, verwondert het dat uw dochters na uw vertrek in 2015 niet werden besneden. U gevraagd waarom ze niet werden besneden, stelt u hen te hebben kunnen beschermen toen u in het land was. U bijgevolg gevraagd hoe het komt dat ze niet besneden werden nadat u het land verliet en u er niet langer was om hen te beschermen, oppert u dat het te maken kan hebben met de voorzorgen die u de vaders van de kinderen oplegde en dat u de kinderen leerde wat de gevaren ervan zijn. U verklaart dat de vader van uw dochter S.M. haar wilde laten besnijden maar hij dat niet deed daar u hem stopte door familieleden en vrienden te laten tussenkomen (zie notities dd. 09/01/2019, p.35). Ook uw pleegdochters werden niet besneden omdat u uw moeder zei hen te beschermen (zie notities dd. 09/01/2019, p. 19). **U kunt niet hard maken dat uw dochters in Sierra Leone werkelijk het risico lopen om het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking.**

U gevraagd of iemand specifiek F. zou willen laten besnijden, verklaart u dat bij terugkeer naar Sierra Leone het verhaal zich zal herhalen. Gevraagd of iemand in Sierra Leone reeds heeft aangegeven dat ze F. willen laten besnijden, stelt u niet met iedereen te kunnen communiceren, dat de communicatie niet gratis is en u geen internet heeft. U bijgevolg gevraagd waarom u denkt dat F. bij terugkeer naar Sierra Leone besneden zal worden, meent u dat het een deel is van de traditie en cultuur (zie notities dd. 09/01/2019, p. 35) – diezelfde traditie en cultuur waarvan uw in Sierra Leone verblijvende dochters en pleegdochters het slachtoffer zouden worden. U meent haar niet te kunnen beschermen aangezien je als vrouw geen duizenden personen kan aanvechten en in de meeste gevallen bescherming niet volstaat (zie notities dd. 09/01/2019, p.36). U erop gewezen dat u er wel in slaagde om uw andere dochters te beschermen tegen de praktijk, verklaart u het te hebben geprobeerd maar dat ze nog niet zijn beschermd en ook op de leeftijd van 25-30 jaar kunnen worden besneden waarmee u de vrees echter herleidt tot een zeer hypothetische en vage vrees en u er niet in slaagt om te verklaren waarom uw dochters in uw afwezigheid niet werden besneden.

Daar, althans volgens uw verklaringen, reeds in het verleden druk werd uitgeoefend om uw dochters te laten besnijden en u erin sloeg hen te beschermen tegen de praktijk en ze na uw vertrek in 2015 niet besneden werden, is het niet geloofwaardig dat er zou worden gewacht tot ze 25 à 30 jaar oud zijn. Het gegeven dat van uw afwezigheid geen gebruik werd gemaakt om uw dochters te laten besnijden, roept dan ook vragen op bij de besluitvaardigheid om dit werkelijk te doen. Bovendien wordt niet ingezien waarom F. bij terugkeer in tegenstelling tot uw andere dochters en pleegdochters wel het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

Wat betreft de gevolgen van de niet-besnijdenis van uw dochter dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt te overtuigen. U stelt dat niet besneden meisjes veel dingen worden ontzegd en naar hen wordt gekeken als iemand die vuil is (zie notities dd. 09/01/2019, p. 17-18). Onbesneden vrouwen worden vernederd en met de vinger nagewezen (zie notities dd. 09/01/2019, p. 33). Van onbesneden vrouwen wordt gezegd dat ze niet proper zijn voor hun man en ze niet tevreden kunnen worden gesteld door slechts één man. Ze worden bekeken als personen die niet beschaafd en niet cultureel zijn (zie notities dd. 09/01/2019, p. 36). Hieruit blijkt echter geen vrees voor vervolging zoals beschreven in de Geneefse vluchtelingenconventie noch een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien geenszins dat het leven van uw onbesneden dochters in Sierra Leone onmenselijk of vernederd is.

Wat uzelf betreft, haalt u geen vrees aan bij terugkeer naar Sierra Leone. U gevraagd hoe uw omgeving reageerde wanneer u weigerde om uw dochters te laten besnijden in Sierra Leone, stelt u dat erover werd gepraat, erover werd gelachen en op u neer werd gekeken. U gevraagd of er nog iets was, antwoordt u zeer vaag dat er veel dingen waren en u er maar enkelen gaf. U gevraagd wat de gevolgen zouden zijn voor uzelf indien u weigert uw dochter te laten besnijden, geeft u aan te weten dat u al het mikpunt bent van spot binnen de gemeenschap. U gevraagd welke andere gevolgen er zouden zijn, antwoordt u erg kort 'provocaties'. U om uitleg gevraagd, herhaalt u het mikpunt van spot te worden (zie notities dd. 09/01/2019, p. 36). Ook dit constitueert geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien was dit voor u geen aanleiding om Sierra Leone in oktober 2015 te verlaten daar u stelt geen problemen te hebben gehad en u louter uw man in Italië te hebben willen vervoegen (zie vragenlijst CGVS, vraag 4). Ook verhinderde bovenstaande u niet om terug te keren naar Sierra Leone om uw kinderen te bezoeken. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u een hoger opgeleide en zelfstandige vrouw bent die reeds in het verleden binnen het raamwerk van een lokale NGO opkwam voor mensenrechten (zie vragenlijst CGVS en notities dd. 09/01/2019, p. 26-27).

Verder haalt u fysieke en psychologische gevolgen aan van uw vrouwelijke genitale verminking die u op 17 jarige leeftijd onderging (zie notities dd. 09/01/2019, p. 29-30). Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Vrouwelijke genitale verminking wordt beschouwd als vervolging terwijl de gevolgen van en het lijden ten gevolge van VGV op zich geen daden van vervolging zijn. Er dient te worden aangetoond dat de gevolgen van VGV in geval van terugkeer een vrees voor vervolging constitueren, wat in casu niet het geval is. Uw verklaringen psychologisch te worden beïnvloed wanneer u denkt aan wat u meemaakte in Sierra Leone staat u niet met medische attesten. De fysieke pijn die u heeft ten gevolge van uw VGV wordt evenmin objectief aangetoond. Bovendien consulteerde u reeds in Sierra Leone een verpleegster en nam u antibiotica. Ook in België neemt u medicatie om de pijn die komt en gaat te bestrijden (zie notities dd. 09/01/2019, p. 29-30). De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft echter tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Tenslotte dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Sierra Leone afneemt. Uit een onderzoek van 2013 blijkt dat in de leeftijdscategorie 45 tot 49-jarigen 97.8 % besneden is, terwijl in de categorie 15 tot 19-jarigen 74.3 % besneden is, wat wijst op een afname van de praktijk. Een andere enquête stelt dat in de categorie 15 tot 19-jarigen de prevalentie 70.1 % is. Ook het opleidingsniveau van vrouwen heeft een invloed op de prevalentie. 77.1 % van de vrouwen die een diploma van het secundair onderwijs of hoger heeft, is betrokken, terwijl 96.9% van de ongeschoolde vrouwen wordt besneden. Ook in een stedelijk milieu vinden minder besnijdenissen plaats dan op het platteland: 81 % versus 94 %. Dit kan bovendien een bijkomende verklaring vormen voor het feit dat u uw onbesneden dochters en pleegdochters in Sierra Leone achterliet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een origineel paspoort (E0073747) op naam van E.K. (geldig van 25/04/2012 tot 25/04/2017), een certificaat getiteld 'Certificato di matrimonio musulmano Sotto Cap di 96 delle Leggi della Sierra Leone' opgesteld op 2 januari 2011. Deze documenten hebben echter betrekking op informatie die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de door u neergelegde medische attesten dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u vrouwelijke genitale verminking onderging een indicator is voor het risico op vrouwelijke genitale verminking van uw dochter(s), doch slechts één element betreft in de algehele beoordeling. Tenslotte legt u een foto neer om de verwondingen die u in Italië opliep aan te tonen. Dit heeft echter betrekking op de gebeurtenissen in Italië die losstaan van uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 maart 2019 aan dat ten onrechte besloten wordt dat zij geen vluchteling is terwijl zij "de waarheid heeft verteld, en naar best vermogen heeft geantwoord op de vragen van verweerster".

Zij legt uit dat zij uiteraard wél vreesde "voor het welzijn van haar kinderen toen zijn naar Italië vertrok om haar echtgenoot te gaan vervoegen in de hoop op een beter leven", maar dat zij "de mogelijkheid om af te reizen naar Italië [zag] als een opportuniteit die zijn niet aan zich voorbij mocht laten gaan" en dat zij de intentie had/heeft "om haar kinderen nadien via gezinshereniging te laten overbrengen". Zij stelt "dat het niet makkelijk is om toe te geven dat zij effectief haar eigen geluk boven dat van haar kinderen heeft geplaatst".

Intussen geeft zij aan te hebben vernomen "dat 2 van haar kinderen besneden werden", waarvan zij foto's neerlegt. Zij "nam ook opnames van de gesprekken die zij sindsdien voerde met haar dochters".

Wat haar in België geboren dochter, F. betreft, meent zij dat "de vrees van verzoekster dat haar dochtertje in Sierra Leone zou worden besneden wel degelijk reëel [is]". Zij wijst op "de cijfers die thans voorliggen met betrekking tot vrouwenbesnijdenis in SIERRA LEONE", namelijk "dat in de leeftijdscategorie 45- tot 49-jarigen 97,8% van de vrouwen in Sierra Leone besneden is", waaruit volgens haar zou volgen dat "de kans om als meisje/vrouw besneden te worden met andere woorden net geen 100% [is]". Waar gesteld wordt "dat uit het feit dat 'slechts' 74,3% van de 15 tot 19-jarigen besneden is zou wijzen op een afname van de praktijk", voert zij aan dat "de bewuste statistiek er ook op [kan] wijzen dat de vrouwen op alsmaar oude leeftijd besneden worden". Verzoekster wijst op een "rapport" over de FGM-praktijk van de Temne. Volgens haar is "de kans dat zij besneden zal worden meer dan waarschijnlijk, zeker wanneer men rekening houdt met het feit dat verzoeksters familie bestaat uit aanhangers van de praktijk, het feit dat verzoekster zelf besneden werd, het feit dat 2 van haar dochters inmiddels tegen de zin van verzoekster zelf besneden werden én het feit dat de statistieken aantonen dat zo goed als alle vrouwen in Sierra Leone op een bepaald moment het slachtoffer worden van genitale verminking".

Aangaande de subsidiaire bescherming klaagt verzoekster aan dat "de algemene veiligheidssituatie en het bestaan van een willekeurig geweld, alsook de risico tot het ondergaan van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet" in Sierra Leone niet werd onderzocht, terwijl "zelfs al zou verzoekster tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, quod non, dan zou dit met andere woorden niets veranderen aan de uiterst onveilige situatie, de vele onmenselijke en vernederende behandelingen, alsook de politieke en maatschappelijke situatie in SIERRA LEONE". Zij meent dat zij "wél voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming toegekend te krijgen".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Foto’s private delen dochters”, “Sierra Leone: The La wand FGM”, “Sierra Leone: Key Findings”, “Sierra Leone: Statistical Profile on Female Mutilation/ cutting” en “FGM in Sierra Leone”.

2.3. De bevoegdheid

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De bewijslast

Artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU, bevatten het wettelijk kader omtrent de bewijslast in aanvragen om internationale bescherming.

Blijkens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU komt het in de eerste plaats aan de verzoek(st)er om internationale bescherming toe om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn/haar verzoek om internationale bescherming. Hij/zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Dit neemt niet weg dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken: “*Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*”. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis in de zin van artikel 10, lid 3, *sub b*, van de Richtlijn 2013/32/EU (zie arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 22 november 2012, “*MM/ Minister for Justice, Equality and Law Reform*”, Ireland, C- 277/11, EU:C:2012:744, punten 64-67).

2.5. De beoordeling

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sierra Leone uit vrees voor de besnijdenis van haar dochters in Sierra Leone en haar dochter F. in België.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in oktober 2015 haar land verliet om persoonlijke migratieredenen, zonder dat zij in Sierra Leone problemen kende, terwijl zij meende te hebben geweten dat haar achtergelaten dochters besneden mogelijk zouden worden wanneer zij hen niet langer zou beschermen en ze anderzijds door haar aanwezigheid haar (pleeg)dochters wel kon beschermen.

2.5.3. Wat haar dochters in Sierra Leone betreft, merkt de Raad op dat verzoekster zonder haar dochters vertrokken is naar België.

In haar verzoekschrift geeft zij aan dat zij *“de mogelijkheid om af te reizen naar Italië [zag] als een opportuniteit die zijn niet aan zich voorbij mocht laten gaan”*. De Raad dient er dan ook van uit te gaan dat verzoekster haar dochters in veiligheid heeft achtergelaten. Het is immers bezwaarlijk ernstig dat verzoekster enerzijds haar land verliet enkel en alleen om bij haar man in Italië te zijn (verzoekschrift, p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 3.4; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 9 januari 2019, p. 15), maar anderzijds wel meende dat haar dochters zodoende (met enige zekerheid) blootgesteld werden aan besnijdenis. Verzoekster verklaart immers een fervente tegenstander te zijn van de praktijk (notities 9 januari 2019, p. 15, 17-18) en zelfs als mensenrechtenactiviste te hebben geijverd tegen de stopzetting ervan (notities 9 januari 2019, p. 26-17). Zij stelt tijdens haar asielprocedure meermaals dat zij wist dat haar dochters besneden zouden worden indien zij er niet meer is om hen te beschermen (notities 9 januari 2019, p. 15, 17-18). Zij vraagt thans zelfs internationale bescherming omdat zij de besnijdenis van haar in België geboren dochter F. zou vrezen. Verzoeksters beslissing om in oktober 2015 enkel om persoonlijke migratieredenen en zonder haar dochters naar Europa te vertrekken, wijst er dan ook op dat zij zelf in werkelijkheid de inschatting maakte dat haar achtergelaten dochters geen gevaar (op besnijdenis) liepen.

2.5.4. Anders oordelen zou inderdaad betekenen dat verzoekster *“haar eigen geluk boven dat van haar kinderen heeft geplaatst”*, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, en een strafrechtelijke nalatigheid veronderstellen. In die zin merkt de Raad nog op dat verzoekster er ook tot op heden voor kiest in België te blijven en niet bij haar dochters in Sierra Leone te zijn, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat haar loutere aanwezigheid aldaar haar dochters steeds heeft beschermd tegen FGM (notities 9 januari 2019, p. 15, 17-18). Nog daargelaten verzoeksters dochters thans in Sierra Leone zijn, zodat hen geen internationale bescherming kan worden geboden, blijkt dat haar dochters in Sierra Leone geen gevaar lopen indien verzoekster aanwezig is. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeksters jongste dochter F., internationale bescherming dient te krijgen in België.

2.5.5. Verzoekster houdt vol dat haar in België geboren dochter F., vreest verzoekster dat zij bij een terugkeer zou worden besneden. Indien verzoekster gevolgd wordt waar ze stelt dat een algemene praktijk van besnijdenis ingegeven is door hardnekkige culturele gebruiken, komt het de Raad voor dat culturele gebruiken niet geografisch gebonden zijn en aldus evenzeer buiten Sierra Leone gelden. Een verblijfsvergunning in België, of zelfs de Belgische nationaliteit, kan op zich geen bescherming bieden tegen FGM.

2.5.6. Echter uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Sierra Leone afneemt. Dergelijke cijfers dienen met grote voorzichtigheid te worden bekeken. Niet enkel zijn deze gegevens gedateerd en bevatten cijfers tot 2013 (COI Sierra Leone, De genitale vrouwenverminkingen binnen de Bondo gemeenschap, van 7 november 2014 (hierna COI FGM Sierra Leone), bovendien is redelijk aan te nemen dat culturele wijzigingen niet vlot worden toegegeven en de cijfers dan ook aan de hoge kant zijn. Hoe dan ook zijn deze oude gegevens interessant om de evolutie waar te nemen te meer nu uit de COI FGM Sierra Leone blijkt dat deze trendwijziging al in de periode 2006-2010 merkbaar was. Indien in 2013 97,8% van de 45- tot 49-jarige vrouwen besneden waren, was in deze periode van 5 jaar 74,3% (of 70,1%, volgens een andere enquête) van de 15- tot 19-jarigen meisjes besneden was. Bij vrouwen met een diploma secundair of hoger onderwijs was 77,1% besneden in 2013, terwijl dit nog 96,9% was bij ongeschoolde vrouwen. Ook in een stedelijk milieu vonden minder besnijdenissen plaats dan op het platteland, zijnde 81% tegenover 94%. Ten slotte heeft deze dalende trend zich manifest doorgezet in de leeftijdsgroep tot 14 jaar waar het percentage besnijdenissen bij meisjes over het hele land tussen de 0 en 10% ligt uitzondering met een 5-tal regio's waar de prevalentie tussen 16 en 20% ligt (COI FGM Sierra Leone, statistieken in bijlage).

2.5.7. Waar verzoekster aanvoert dat *“de bewuste statistiek [van 15- tot 19-jarigen] er ook op [kan] wijzen dat de vrouwen op alsmaar oude leeftijd besneden worden”*, merkt de Raad op dat uit de door haar neergelegde informatie evenzeer een mentaliteitswijziging en een dalende prevalentie blijkt. Zo volgt uit “COI FGM Sierra Leone” dat het aantal besneden vrouwen afneemt (p. 29) en dat de Temne, verzoeksters eigen etnie, meisjes op steeds jongere leeftijd besnijden (p. 28) en dus vallen in de categorie tot 14 jaar (zie 2.5.5.). “Sierra Leone: Key Findings”, door verzoekster bijgebracht, telt dan weer letterlijk dat, hoewel een deel van de vrouwen mogelijk na 15 jaar wordt besneden, voornoemde data wel degelijk een dalende trend in prevalentie aantonen (*“Despite the fact that a proportion of women may be cut after the age of 15, the data demonstrates a trend towards lower prevalences for younger women.”*; p. 2).

"Sierra Leone: The Law and FGM" van september 2018, ook bij het verzoekschrift gevoegd, geeft dan weer aan dat nog 69,2% van de 15- tot 49-jarige vrouwen en 46,3% van de 15- tot 49-jarige mannen vindt dat de praktijk moet blijven bestaan. Zowel de Amerikaanse NGO Population Reference Bureau als de Sierra Leoneanse en Zweedse auteurs van een wetenschappelijk artikel in 2012 is verschenen in de African Journal of Reproductive Health menen dat de dalende prevalentie erop wijst dat de praktijk mogelijk opgeheven wordt.

2.5.8. Zowel uit verzoeksters verklaringen, toen zij meermaals aangaf dat FGM een vrouwenzaak is (notities 9 januari 2019, p. 18, 36), als uit de objectieve informatie, in het administratief dossier en bij het verzoekschrift, volgt dat de moeder een essentiële rol speelt bij het al dan niet (laten) besnijden van haar dochters en zij in de eerste plaats de verantwoordelijke ouder is tot het bevelen van een dergelijke ingreep. Het profiel van de moeder is dan ook van belang. *In casu* is verzoekster een hoogopgeleide vrouw, die verschillende jobs had, alsook een kleinhandel waarvoor zij soms naar Guinee reisde (notities 26 november 2018, p. 7; notities 9 januari 2019, p. 24-25). Verzoekster is tweemaal getrouwd, zij heeft kinderen bij drie verschillende mannen en zij zorgde tevens voor vier pleegkinderen (notities 9 januari 2019, p. 13-19). Verzoekster besloot in oktober 2015 naar Europa te reizen om bij haar nieuwe echtgenoot te zijn (verzoekschrift, p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 3.4; notities 9 januari 2019, p. 15) en hoopte op een migratie, om beter voor haar kinderen te kunnen zorgen.

2.5.9. Gezien de hoger gemelde duidelijke gewijzigde mentaliteit in Sierra Leone die zich minstens sedert 2006 heeft ingezet zie de Raad ziet niet in waarom het onmogelijk zou zijn voor iemand met verzoeksters profiel om haar dochters te beschermen en zich indien nodig te wenden tot de bevoegde autoriteiten en organisaties. Meer nog, verzoekster stelde zelf een mensenrechtenactiviste te zijn binnen een NGO die de gemeenschap tracht te sensibiliseren over FGM (*"Het was een lokale NGO. [...] Als je het rapporteert, gaan ze naar de familie en proberen de familie te onderwijzen en zeggen dat dit verkeerd is. [...] We hebben zo'n campagnes gedaan, wanneer ze mij hebben uitgenodigd om bij hen te gaan."*; notities 9 januari 2019, p. 27). Verzoekster diende dan ook bekend te zijn met de prevalentiegraad die blijkt uit de uit de cijfers en bijlage aan de COI FGM Sierra Leone en met de sterk wijzigende tradities vooral bij opgeleide vrouwen, bij meer bemiddelde inkomens en in de steden. Er wordt bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat verzoekster haar afwijzing van FGM niet zou kunnen bestendigen of geen beroep zou kunnen doen op bescherming indien nodig.

2.5.10. Overigens bevestigt verzoekster dit ook nu ze verklaarde dat zij wel degelijk haar dochters kon (en zou kunnen) beschermen tegen besnijdenis. Zij gaf meermaals aan dat haar aanwezigheid in Sierra Leone steeds genoeg was om haar dochters jarenlang (van hun geboortes in 2000 en 2006 tot aan verzoeksters vertrek in oktober 2015) te behoeden van besnijdenis: *"Toen ik daar was, ging ik daartegenin. [...] Toen ik daar was, beschermde ik hen. [...] Zoals ik eerder zei, toen ik er was, waren ze onaanraakbaar. Tot op vandaag zijn ze niet besneden. [...] Ik was altijd in hun omgeving en zorgde ervoor dat niemand hen aanraakte. [...] Toen ik in het land was, kon ik ze beschermen."* (notities 9 januari 2019, p. 15, 17-18).

2.5.11. Verder gaf verzoekster ook zelf te kennen dat zij de vader(s) van haar dochter(s) kon tegenhouden hen te (laten) besnijden omdat zij hem vertelde dat het een vrouwenzaak was en dat hij er zich niet mee moest bezighouden, dat zij de vader(s) *"een voorzorg oplegde"* en aan de dochter(s) zelf de gevaren uitlegde: *"Ik zei tegen de vader dat het een vrouwenzaak is en als hij de dochters wilde laten besnijden, hij er geen zaken mee heeft en zich er niet mee moet bezighouden. [...] Misschien als resultaat van de voorzorg die ik hun vader oplegde en ik heb de kinderen geleerd wat de gevaren ervan zijn. Misschien is dat wat hen ervan weerhoudt. [...] Ik zei dat hij niet de enige was die bevalen was van de kinderen en dit een vrouwenzaak is."* (notities 9 januari 2019, p. 18, 36).

Daarenboven maakt verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud meermaals melding van mensen in haar omgeving die haar steunden wanneer zij zich in Sierra Leone verzette tegen de besnijdenis van haar dochters. Zo vertelde zij dat sommige familieleden en vrienden van de vader van haar dochter haar hielpen (*"Ik ging er niet licht over. Ik rapporteerde de materie en mensen kwamen tussen. [...] Sommige familieleden en zijn vrienden."*; notities 9 januari 2019, p. 36) en dat ook haar moeder de dochters tegen besnijdenis beschermt (*"Mijn moeder weet ervan. Ik zei mijn moeder hen te beschermen."*; notities 9 januari 2019, p. 19).

Verzoeksters verklaringen liggen dan ook geheel in de lijn van de bevindingen in de COI FGM Sierra Leone.

2.5.12. Gelet op verzoeksters profiel, haar beweerde assertiviteit in het vermijden van de besnijdenis van haar dochters en de steun in haar onmiddellijke sociale en familiale omgeving, hoeft het niet te verbazen dat verzoekster niet kan aangeven wie haar dochter F. in Sierra Leone eigenlijk zou willen (laten) besnijden, tegen de wil van verzoekster in: *“Hier heeft niemand dat tegen mij gezegd. [...] Ik kon niet met iedereen communiceren. De communicatie is niet gratis. Ik heb zelf geen internet.”* (notities 9 januari 2019, p. 36). Uit haar verklaringen blijkt verder dat verzoekster op 17-jarige leeftijd besneden zou zijn onder invloed van een tante, die intussen evenwel overleden is (notities 9 januari 2019, p. 30-31). Verzoeksters vage verwijzingen naar de tradities en de cultuur (notities 9 januari 2019, p. 35) kunnen niet overtuigen gelet op voorgaande vaststellingen omtrent de objectieve informatie en verzoeksters eigen profiel en verklaringen.

2.5.13. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift nog *“Foto's private delen dochters”* bij om de medische toestand van deze (minderjarige) dochters aan te tonen. Het HvJ stelt in het arrest van 25 januari 2018, C- 473/16, F./Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (punt 35) *“dat een eventueel beroep op een deskundigenonderzoek in dit kader in overeenstemming moet zijn met de andere relevante bepalingen van Unierecht, in het bijzonder met de door het Handvest gewaarborgde grondrechten zoals het in artikel 1 van het Handvest vervatte recht op eerbiediging van de menselijke waardigheid en het in artikel 7 ervan gewaarborgde recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven (zie in die zin arrest van 2 december 2014, A. e.a., C- 148/13–C- 150/13, EU:C:2014:2406, punt 53)”*. Artikel 25, lid 5, tweede alinea, 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: HPR) (dat ziet op medische onderzoeken van niet-begeleide minderjarigen) dat *„[b]ij elk medisch onderzoek [...] de waardigheid van de persoon ten volle [moet worden] gerespecteerd; het is het minst ingrijpende onderzoek [dat] wordt verricht door gekwalificeerde medische beroepsbeoefenaars en dat in de mate van het mogelijke een betrouwbaar resultaat biedt.”* In casu betreft het foto's van de intieme delen van de afgebeelde meisjes/vrouwen neergelegd met het oog op het bewijzen van een medische situatie. Het betreft echter geen deskundigen- noch medisch onderzoek. Nog daargelaten dat deze bij het verzoekschrift gevoegde *“Foto's private delen dochters”* niet nuttig zijn nu de identiteit, noch de familieband met verzoekster wordt aangetoond, meent de Raad dat dergelijke bewijsmiddelen strijdig zijn met de menselijke waardigheid.

2.5.14. Dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster de gevolgen van het (niet) besnijden van haar dochters niet zal dragen. Dat verzoekster omwille van het niet-besneden zijn van haar dochter(s) het mikpunt van spot is en provocaties moet ondergaan (notities 9 januari 2019, p. 36) was alleszins niet de aanleiding om in oktober 2015 het land te verlaten (verzoekschrift, p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 3.4; notities 9 januari 2019, p. 15) en het heeft haar evenmin tegengehouden om na haar verblijf in Europa nog eens terug te keren naar Sierra Leone om haar kinderen te bezoeken (notities 26 november 2018, p. 9-10). De Raad kan dan ook niet inzien waarom in hoofde van verzoekster op basis van de vrees voor besnijdenis van haar dochters, die hierboven overigens reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld, internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

2.5.15. Waar verzoekster ter terechtzitting alsnog blijft vasthouden aan de bewering dat zij zich niet zal kunnen verzetten tegen de tradities en de cultuur van haar gemeenschap, dan kan de Raad enkel de vaststellen dat dergelijke beweringen van culturele aard zijn en dus niet geografische aard verbonden aan de grenzen van Sierra Leone. Ze kunnen zich dan ook evenzeer in Europa (desgevallend na enkele jaren of na het verkrijgen van een verblijfsvergunning/Belgische nationaliteit) voordoen. Verzoekster heeft in het verleden de besnijdenis van haar dochters wel met succes verhinderd in Sierra Leone.

2.5.16. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken - origineel paspoort, *“Certificato di matrimonio musulmano Sotto Cap di 96 delle Leggi della Sierra Leone”* opgesteld op 2 januari 2011, medisch attest vrouwelijke genitale verminking op naam van haar verzoekster, medisch attest vrouwelijke genitale verminking op naam van haar dochter F. en een foto met verwondingen - betreffen haar identiteit, huwelijk, gebeurtenissen in Italië en het al dan niet besneden zijn van verzoekster en haar dochter, en bevestigen wat als dusdanig niet wordt betwist en ook geen punt is in het geding.

2.5.17. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielfreelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De ongestaafde stelling in het verzoekschrift over *“de uiterst onveilige situatie, de vele onmenselijke en vernederende behandelingen, alsook de politieke en maatschappelijke situatie in SIERRA LEONE”* toont niet aan dat er in Sierra Leone een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt overigens bevestigd door verzoeksters eigen gedrag en verklaringen, waaruit blijkt dat zij in oktober 2015 haar land verliet om persoonlijke migratieredenen, zonder dat zij in Sierra Leone problemen kende en evenmin omwille van een beweerde *“uiterst onveilige situatie”* (verzoekschrift, p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 3.4; notities 9 januari 2019, p. 15), en dat zij na haar verblijf in Europa nog eens terugkeerde naar Sierra Leone om haar kinderen te bezoeken (notities 26 november 2018, p. 9-10).

2.7. Er wordt geen geground middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK